

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς ποικίχον εἰς τὴν χόραν ὑμῶν θηρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶν Δρ. 16.— Ἐξωτερικῶν Δρ. 80.— Ἐξέλιξις 8,50 Τσίμανος 4,50 ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐξέλιξις, δολλῆραι 4		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΥΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1921	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 45 Φόλλα προηγουμένων ἐπιπὼ ἐπίσης λεπτ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐφραίμου δρ. 35 παρὰ τὸ Βασιλειῶν Ἐτος 43ον.— Ἀριθ. 15
--	--	---	--

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΡΑΙΩΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα τὸ Ἐννὰτο μαζεύθηκε, μάζεψε καὶ μερικὸς κληρωμένους καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ στὴ Μακεντία.

Ἄλλὰ ὁ δρόμος δὲν ἦταν ἀκόμα ἐλεύθερος. Κι' ἀπέβω ἀπὸ τὴν πόλη, τὸ Ἐννὰτο ἀπάντησε ἕνα σύνταγμα ἔχθρικό. Σχημάτιος τότε τετραγώνου καὶ μαζόμενου, ἐπιποχωροῦσε, ὡς που ἐφίσησε κοντὰ στὰ ὄχυράματα, ἐπὺ φυσικὰ εἶχε τραβήξει καὶ τὸν ἔχθρο. Ἀπὸ κεῖ τότε ἀνοίξε γενναίω τουφεκίδι, ποὺ ἀνάγκασε τοὺς Γερμανοὺς νὰ γυρίσων στὶς θέσεις τους.

Ἡ νυκτερινὴ ἐξόδος τῶν Γάλλων εἶχε ἀποτύχει κατὰ φεραν ἄλλως νὰ μπάσουν σαράντα κεφάλια βώδια.

Πρὶν νὰ φθάσῃ στὴν καντίνα, ὅπου ἡ Κατερίνα τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία, ὁ Γιάννης ἀκούσε νὰ τὸν φωνάζουν.

Ἦταν ὁ στρατηγὸς Κλεμπέ.

— Ποῦ εἶσαι, μικρέ; τοῦ ἔλεγε. Ἐλα νὰ σὲ ἰδῶ!

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἐπληρώσατο καὶ στάθηκε σὲ προσοχή.

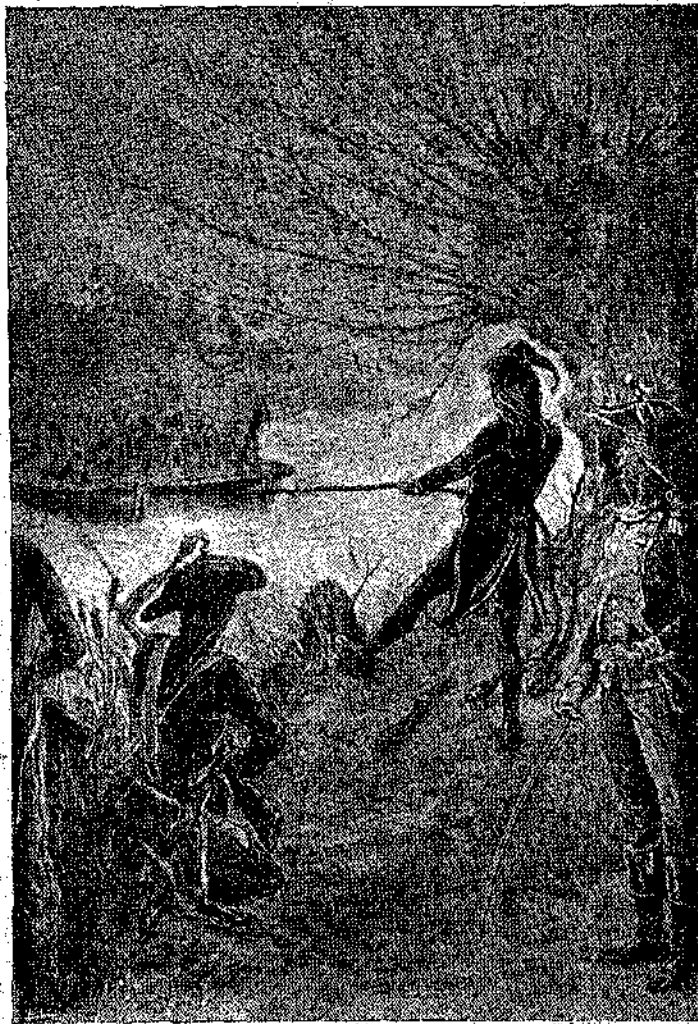
— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε ὁ Κλεμπέ τὸν Βερναρδίε.

— Γιάννης... Γιάννης Καρδινιάν.

— Λοιπὸν, παιδί μου, σ' εὐχαριστῶ. Φέρθηκες πολὺ καλά. Μᾶς γλύτωσε ἀπὸ μεγάλο κίνδυνο. Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ, ἴσως καὶ μεῖς δὲν θάμαστε τώρα ἐδῶ. Θὰ κοιμώμαστε κεῖ-πέρα γιὰ πάντα. . . Βερναρδίε, νὰ φέρῃς τὸν Γιάννη Καρδινιάν στὴν ἡμερησία διαταγή!

Ὁ Γιάννης κοκκίνησε ἄλλο ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ περηφάνειαν. Μὲ τὸ δίκχη του, εἶ;
 — Θὰ εἶσαι κουρασμένος, ἐξακολούθησε ὁ στρατηγός, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Γιάννη. Πήγαίτε νὰ κοιμηθῆς. Κι' ἔννοια σου, παιδί μου. ἐγὼ θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντα! Κουρασμένος βέβαια ἦσαν ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς. Ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὅμως, δὲν αἰσθάνεταν τὴν κόπωση. Καί τρέχοντας πήγε στὴν καντίνα, ὅπου βρῆκε τὴν Κατε-

ρίνα νὰ τὸν περιμένῃ. Ἦταν χλωμὴ λιγώλι ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της, ἀλλὰ μὲ πόση χαρὰ ἐκαθάρισε τὸν Γιάννη τῆς ζωντανό!
 — Λοιπὸν; τὸν ρώτησε. Πῶς τὰ πήγες;
 — Λαμπρὰ! φώναξε ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς. Θὰ μὲ βάλουν στὴν ἡμερησία διαταγή. Τὸ εἶπε ὁ στρατηγός!
 Μ' ὄλη του τὴν κόπωση, δὲν ἐννοοῦσε νὰ πλαγιασῇ, ἂν δὲν τᾶλεγε πρῶτα ἔλα στὴν Κατερίνα καὶ στὸν Μπέτ-Ρόζ, ποὺ πρὸ ὀλίγου κι' αὐτὸς εἶχε γυρίσει ἀβλαβῆς.

«Τραβώντας ὄλαένα, ὁ Γιάννης ἀκροαζόταν...»

Στὰ τέλος ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς, ἂν καὶ λίγο διαχυτικὸς, τὸν ἐρίληξε λέγοντας:
 — Μικρέ, μικρέ! Περηφανεύουμαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ σένα! Εἶσαι... ὑπερθετικὸς! καθαυτὸ ὑπερθετικὸς! Δὲν τὸ περίμενα, ἴσως πρωτοῦρθε στὸ Ἐννὰτο!
 Κι' ἐπρόσθεσε μὲ ἐπισημότητα:
 — Ἡ ὑπερθετικὴ μου γνώμη εἶναι πῶς θὰ τραβήξῃς μπροστὰ! . .
 Γιὰ τὸν γίγαντα, βλέπετε, τὸ ἐπίθετο ὕπερθετικὸς εἶχε κάθε σημασία.
 Ὅσο γιὰ τὴν Λιζούλα, αὐτὴ δὲν παραστάθηκε στὸ θριαμβευτικὸ γυρισμὸ τοῦ φίλου της, γιὰτὶ κοιμώτον πρὸ πολλοῦ κι' ἡ μητέρα της δὲν θέλησε νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Ἀποζημιώθηκε ὅμως τὴν ἄλλη μέρα.
 Ὡστεῖσο ἡ πολιορκία τῆς Μακεντίας ἐξακολούθησε.
 Μεγάλῃ ἀντοχῇ καὶ γενναιότητα ἐδειξάν, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ στρατεύματα τοῦ Κλεμπέ, κλεισμένα ἐκεῖ-μέσα τόσον καιρὸ, χωρὶς καμμιά ἐπικοινωνία, χωρὶς καμμιά εἰδήσιν ἀπὸ τὴ Γαλλία καί, τοὺς τελευταίους μῆνες, χωρὶς τροφίμα.
 Ὅλο σχεδὸν τᾶλεθρι εἶχε τελειώσει τὸ φωμαὶ λιγοστὸ κι'

δσο για κρέας, δεν έτρωγαν παρ' αλογίσιο, όταν φορούσε ή σκοτωνόταν κανέν' αλογο.

Οι στρατιώτες όλοι, είχαν λιγνέσει, οι στολές τους έρχόνταν πλατειές, κι όμως κανέννας δεν παραπονιόταν. Κι' άς έπεφταν οι όδίδες μέρα-νύχα σά βροχή. Είχαν σκοπό να υπερασπισθούν την πόλη ως την τελευταία τους πνοή. Κι' άν τους έλεγε κανέννας να παραδοθούν, θάταν ικανοί να τον σφάζουν.

Το Έννατο ήταν στρατοπεδευμένο έξω από την πόλη, έξω σχεδόν κι' από το πρό-άστειο Κάσελ, στην πιο προχωρημένη και πιο επικίνδυνη θέση.

Καταλυπημένη ή Κατερίνα, που δεν είχε πια τρόφιμα φυλαγμένα στο άμαξί της!

Έκλαιγε κρυφά, που έδλεπε τάχαπημένα της παιδιά.—γιατί στην καρδιά της δεν ξεχώριζε πια τον Γιαννάκη από τη Λιζούλα,—νάδυνατίκουν μέρα με τημέρα. Κι' όμως ούτε αυτή δεν παραπονιόταν.

Ο Γιάννης δά καθόλου! Δεν ήταν πια παιδί. Στον πόλεμο είχε γίνει άντρας. Είχε ψηλώσει πολύ και καθώς, από την έλλειψη της τροφής, τα μάγουλά του, φουσκωμένα και ροδοκόκκινα άλλοτε, ήταν τώρα βαθουλωμένα και χλωμά, ό μικρός τυμπανιστής είχε ύψος πολύ σοβαρό για την ηλικία του.

Για νάνηπληρώσουν την έλλειψη του κρατος, οι στρατιώτες, όσον καιρό τους άφινε ή ύπηρεσία, κυνηγούσαν ή φάρευαν στο Ρήνο. Το κυνήγι όμως δεν ήταν εύκολο, αφού δεν μπορούσαν να μεταχειρίτουνται τουφέκια. Ήταν απαγορευμένο. Πρώτα για να μην ξεθευούνται πολεμηφόδια, και δεύτερο για να μην προκαλήται κάθε στιγμή συναγερμός.

Έστηναν λοιπόν παγίδες κι' έπαιναν πουλιά, σκύλους, γάτες, ποντίκια κι' ό,τι τύχαινε. Κι' όταν έπεφτε στα χέρια τους κανένα ζωο της προκοπής,—λαγός π.χ.—σδόν καταυλισμό γινόταν πανηγύρι.

Ο Γιάννης, μιμοδμένος τους συντρόφους του, έφτιανε παγίδες για σκουριτία. Μία τρόπο σκαμμένη στο χώμα κι' ένα κεραμίδι από πάνω, τοποθετημένο σε μύτερα ξυλαράκια, ώστε μόλις να ίσοροπη. Έτσι με το ελάχιστο σπρώξιμο, τα ξυλαράκια έφευγαν, τό κεραμίδι έπεφτε και τα πουλιά που είχαν μπή στην τρύπα να φάνε το δόλωμα, βρισκόταν πιασμένα.

Με την πρώτη του δοκιμή ό Γιάννης έπιασε δυο σκουριτίτες κι' έναν πυρούλη. Έχωςε το χέρι του κάτω από το κεραμίδι, έπιασε τα δυστυχημένα πουλιά και τα έκλεισε 'ς ένα πανέρι, που είχε πάρει μαζί του.

«Τι τύχη! συλλογίζδταν. Θα τα πάω της Λιζούλας, να τα ψήσθ και να τα φάθ!» Και ξεκίνησε τρέχοντας για την καντίνα. Τη χάρρα του όμως τη διεδέχθηκε σε λίγο κάποιος λύπη.

«Κανέμοιρα πουλάκια! συλλογίσθηκε. Δεν τό ξερόν πως θα τα σφάζουν. Άκου

τα πως φτερουγίζουν μεσ' στο πανέρι! Πώς θάθελαν να φύγουν!»

Άλλά και πάλι ξαναγύρισε ή χαρά, με τη σκέψη πως θάτρωγε καλά ή πεινασμένη Λιζούλα. Και μόλις έφθασε σταμάξι της Κατερίνας, της φώναξε:

— Λιζέττα!.. έλα να ιδής τί σου φέρνω να φάς!.. Πουλιά!

Περιεργη και χαρούμενη, ή μικρούλα έτρεξε κοντά του:

— Να ιδώ, Γιαννάκη μου, να ιδώ!

— Ίδές! είπε ό Γιάννης, άνασηκώνοντας προσεκτικά το σκέπασμά του πανεριο.

Η Λιζούλα έσκυψε και κοίταξε τα τρομαχμένα πουλιά (*).

— Ά, τί όμορφα που είναι! έφώναξε. Ο πυρούλης μάλιστα!

Και σηκώνοντας τό ξανθό της κεφάλι, έξακολούθησε:

— Μα να σου πώ, Γιαννάκη... Για να τα φάμε, δεν πρέπει να τα σφάζουμε; Κι' αυτό δεν θα τό πονέσθ;

— Και βέβαια που θα τό πονέσθ!.. άποκρίθηκε ό Γιάννης. Και πολύ μάλιστα... τα κωχόμοιρα!

Κοιτάχθηκαν κι' οι δυο σιωπηλοί. Έπειτα ή Λιζούλα, με συγκίνηση, είπε:

— Έγώ δεν τα τρώω!.. τα λυπώνται.

— Κι' εγώ!

— Τι λές, Γιαννάκη τάφινουμε;

Ο μικρός έκανε νάνοξη τό πανέρι, αλλά πάλι έδίστασε.

— Άλήθεια τό λές, Λιζούλα; ρώτησε. Κι' όμως θα πεινάς.

— Ναι... μά, για σήμερα, έχουμε ψωμί, τού άποκρίθηκε.

Και τότε ό Γιάννης, άδιστακτα, σηκωσε τό σκέπασμα του πανεριο κι' οι τρεις αίχμάλωτοι άνοιξαν τα φτερά τους και πέταξαν μακριά. Ένα γλυκό χαμόγελο φώτισε τα πρόσωπα του Γιάννη και της Λιζούλας. Και χωρίς να πουν λέξη, κοιτάχθηκαν πάλι στα μάτια.

— Έ, παιδιά! που είσάστε;.. Έλάτε και σ'ς φέρνω κάτι τί!

Ήταν ή βροντερή και χαρούμενη φωνή του Μπέλ Ρόζ.

Τα παιδιά έτρεξαν και τον είδαν νύχεται, κουνώντας έναν τελώριο γάτο, που τον κρατούσε από την ουρά.

Κοντά του, ό Λαρχάμ έλεούσε σιωπώντας.

— Γυρίζουμε από τό κυνήγι, είπε ό αρχιτυμπανιστής και φέρνουμε κάτι υπερεθικό!.. Αυτό που βλέπετε, στην παρουσία περιστοση, άξίζει καλύτερα κι' από λαγό. Θα φάτε και θα μου πητε. Ά, έχει νόστιμο κρέας... υπερεθικά νόστιμο!

Ο Γιάννης έκαμ' ένα μαρρασιμό.

— Έ, τί έπαθες εσύ, μικρέ; τού φώναξε ό Μπέλ-Ρόζ. Μάς κάνεις τώρα τό σιχασιάρη;

— Όχι, πολλά αρχιτυμπανιστά, αλλά...

— Θα μάθης λοιπόν, παιδί μου, τον

(*) Ίδω εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 113.

ένοψε ό Μπέλ-Ρόζ, πως ό γάτος, είναι φαί για βασιλειάδες, προπάντων έδώ στη Μαγεντία. Έπειτα... πόσες φορές θάφαιγε γάτο για λαγό ή για κουνέλι! Ψέματα, Λαρχάμ;

— Ού! Ένας Θεός τό ξέρει! Έκαμε ό γέρο-στρατιώτης.

— Άφίνο δά, έξακολούθησε ό αρχιτυμπανιστής, πως θα λάβουμε την τιμή να φάμε άπόψε τό έθιο φαί με τον στρατηγό Κλεμπε.

— Μπα! πως; Έκαμε ό Γιάννης.

— Μα να, είχαμε πιάσει με τό Λαρχάμ δυο γάτους. Μάς είδε περνώντας ό στρατηγός και μου κάνει: «Μου χαρίζεις τον ένα, Μπέλ-Ρόζ;—Άκους εκεί, στρατηγέ μου! Υπερεθικώτατα!—Έλα, μπράβο, μου κάνει, χάρισέ μου τον. Άπόψε έχω τραπέζι τού στρατηγού Ντυπαγέ κι' αυτό θάνα τό καλύτερο πιάτο. Άς είναι όμως, έχω ως τώρα και τρεις άρουραίους και δώδεκα ποντίκια.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά τό Γάλλικό τού λοχαγού Danrit]

ΤΟ ΕΛΚΗΘΡΟ

[Τού Camille Norbert]

[Συνέχεια και τέλος: Ίδω σελ. 115].

— Μη φοβάσαι, μικρέ, φωνάζει από μακριά. Έφτασα. Πές μου που βρίσκεσαι.

— Από δω, κύριε. Το τρίτο μονοπάτι άριστερά σας. Έκει που είναι ό σκύλος.

Ο Μούργος, που δεν καλοφέρνεται και τόσο στους άγνωστους, καταλαβαίνει την καλήν ιδέα τού Ρογήρου και τρέχει μπρός του. Με χίλια σημάδια χαρής τον οδηγεί στον κύριό του.

— Φυλαχθήτε, κύριε, ξαναλέγει ό μικρός. Έχει χαντάκια από κάθε μέρος τού δρόμου. Έκει έπεσε κι' εγώ.

— Καλά που μου τό λές, είπε μέσα του ό Ρογήρος. Ήρθα τόσες φορές απ' έδώ για κυνήγι, μά μ' αυτό τό χιόνι που να ιδής!

Έφτασε μπρός στην τρύπη.

— Μην κατεβαίνετε, κύριε... γλιστράει πολύ, δεν θα μπορούσε να ξαναεθήςτε.

Ο Ρογήρος γονατίζει, πιάνεται μ' ένα χέρι από ένα δέντρο κι' απλώνει τό άλλο στο Γιάνγκο.

— Κρατήσου γερά και μη φοβάσαι, μικρέ! τού φωνάζει. Δεν σ' αφήνω.

Άδικα όμως τό παιδί προσπαθούσε να πιάση κείνο τό χέρι. Το πονεμένο πόδι του, βαρύ σαν σφαίρα καγνιοβή, δεν τού επέτρεπε να κουνηθή.

— Πρέπει να κατεβώ εγώ κάτω, λέγει ό Ρογήρος, άλλοως δεν γίνεται.

Και σκάφοντας τό χιόνι με τό τακούνι του, για να τό κάμη να γλιστρή λιγώτερο, κατεβαίνει στο χαντάκι, παίρνει τό παιδί στη ράχη του και με πολλούς κόπους, σαρφαλώνοντας με πιάδια και με χέρια, κατώρθωσε να φτάση τό μονοπάτι.

— Ά! κύριε, τί καλός που είσθε! έλεγε ό Γιάνγκος, ενώ ό Μούργος, πηδώντας δλόγωνα στο Ρογήρο και γλείφοντας τα χέρια του, έδειχνε κι' εκείνος τη χαρά του.

— Διόρθως τώρα τό πόδι σου όπως πρέπει. Πονείς πολύ;

— Όχι πολύ, όταν δεν τό κουνώ. Πως να πάω όμως στα γιατρό!

Και διηγήθηκε στο νέο αξιωματικό πως βρέθηκε τέτοιαν ώρα στους δρόμους.

— Πολύ ώρα! λέει ό Ρογήρος, θάσε πάω πρώτα στον κύργο, στη βειά μου να σε περιποιηθή, κι' εγώ με τό έλκηθρο θα τρέξω στο γιατρό να τον πάω σπίτι σου.

— Ω! εύχαριστώ... εύχαριστώ.

— Μπρό... Τι κρύο! έλεγε ό γιατρός Μπερτράν, ενώ έκλεινε τις γυρίλλες της μικρής τραπέζιας του. Βάλε ξύλα στο τζάκι, Γιαννούλα, βάλε κι' άλλα, κόρη μου. Έχω να γράψω.

— Τι καλά που θα κάνετε, κύριε, να πάτε να πλαγιάσετε, μουμούρισε ή Γιαννούλα, που δεν ήταν πια νειά. Δεν είναι άμαρτία να ξαγρυπνάτε, μά και μπορείτε να πλαγιάζετε χωρίς;

Δεν είχε τελειώσει ακόμα, και κάποιος κουνούσε δυνατά στην εξώπορτα.

— Νά τα! δέ σ'ς τάλεγα; Σάν έχουν γνώση τέτοια ώρα, με τέτοιο καιρό.

Καινούργιο κουνούσιμα στην πόρτα.

— Τρέχα, Γιαννούλα, βιάζονται: οι άνθρωποι.

Ο νέος μπήκε μέσα.

— Έπεισε, κύριε Ρογήρε! Είναι κανείς άδρωτος στον κύργο;

— Όχι, όχι, γιατρέ. Να τί τρέχει.

Και διηγήθηκε την ιστορία.

— Τι κρύμα!.. έκαμε ό γιατρός, ενώ έπαιρνε βιαστικά την σάντα του και φορούσε τη γούνα του. Χάθηκε τόση ώρα!.. Γιαννούλα, πές να ζέσουν τ' άμαξάκι.

— Δεν είναι ανάγκη γιατρέ, έχω έξω τό έλκηθρο των ξεδελφών μου που θα μάς πάη σαν άστραπή.

— Ά, ακόμα καλύτερα. Θα πάμε άλά Ρούσα.

Ενώ μιλούσε, γέμιζε όλοένα και την σάντα του με διάφορα πράγματα που έπαιρνε από τό φαρμακείο του, σαν άνθρωπος που ήξερε καλά που πήγαινε.

— Να κι' έλκηθρο τώρα, μουμούριζε ή Γιαννούλα σαν έφυγαν. Αυτά μάς έλειπαν, για να τζακίζονται: οι τίμιοι άνθρωποι!

Ο ξυλοκόπος κοίτουσαν όλοένα ξαπλωμένους στο στρώμα, μόνος με τη γυναίκα του. Κι' ή καίμενη ή Μάρθα έχει τώρα δυο βάζα στην καρδιά της... Συλλογίζεται τον άντρα της και τό γιό της. Χάρημα που είδε τό γιατρό να μπαίνη. Μά ό Γιάνγκος, τί να γίνηκε;

Ο Ρογήρος όμως προλαβαίνει την έρωτησή της:

— Μη φοβάστε, κυρία. Ο Γιάνγκος είναι στον κύργο. Στραμπούλιζε λιγάκι τό πόδι του και γι' αυτό πήγα εγώ στο γιατρό.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ, ό γιατρός πήρε τα εργαλεία του και με τη βοήθεια τού Ρογήρου, έκαμε μία μικρή φλεβοτομία στο μπράτσο τού άρρώστου, που λάφρωσε και ξανανοιξε τα μαντίνα του.

Γνώρισε τη γυναίκα του, τό γιατρό, μά δε βλέπει τό παιδί του και τό βλέμμα του τού γυρεύει δλόγωνα. Τού έζήτησαν τί τρέχει.

— Άλήθεια, γιατρέ, κάνει με κόπο. Δεν έχει τίποτ' άλλο;

— Σοφ' δίνω τό λόγο μου, λέγει ό υπολοχαγός: άξιο ή κυρία σας μπορεί να πάη να τον ιδή.

Και βοήθησε, τό γιατρό να πλαγιάσουν τον άρρώστο στο κρεβάτι.

— Δεν πιστεύω να είναι τίποτα σοβαρό, γιατρέ;

— Ά! όχι, είναι από τό κρύο. Θα ξαναπαράσω αλτρο. Και τώρα καλή νύχτα. Πάω να ιδώ και τό μικρό στο γυρισμό. Ά, έχεις ένα έκτακτο άγγόρι, μπάρμπα Πέτρο!

— Εύχαριστούμε, κύρ γιατρέ, είπαν με συγκίνηση οι φτωχοί, περισσότερο ίσως εύχαριστημένοι από τον έπαινο που άκουγαν για τό γιό τους, παρά για όλα τάλλα.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Βλέπω τον έαυτό μου μικρό κοριτσάκι, τόσο δά, να φορά τό παλτουδάκι μου βιαστικά, με τη βοήθεια της γριάς νταντάς μου, της Ουρανίας, για να πάω να περάσω τό άπόγεμα στις γιαγιάς.

— Κάνε γρήγορα, κάνε γρήγορα! της έλεγα γιατί τό να πάω στις γιαγιάς μου ήταν για μένα άπειρη χαρά.

Άκουμπιναμένο στο μπράτσο της Ουρανίας, έτρεχα μ' δλη τη γρηγοράδα που μου επέτρεπαν τα ποδαράκια μου.

Τακτικά, περνώντας από τον καστανά, τη σκουνοτσοσα, ψιθυρίζοντας της:

— Τι ώρα!α που μυρίζουν!

Η Ουρανία δέ μου χαλούσε ποτέ τό χατήρι κι' έτσι έφτανα στις γιαγιάς, σφίγγοντας δυνατά ένα χοντρό σακκουλάκι, που με ζέσταινε ήδονικά.

Ανέβαινα τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά και κτυπούσα την πόρτα.

— Τόκ! τόκ! τόκ! Γιαγιά, είναι ή Κοκκινোসκουφίτσα, που σου φέρνει καστανα για τό δειλινο σου.

— Τράβα τό σκοινί κι' ό σύρτης θάνοξή! άποκρινόταν μία άγαπημένη φωνή κι' ύστερ' από μία στιγμή, βρισκόμουν στην άγκαλιά της γιαγιάς.

Ήταν πολύ καλά στο μικρό της διαμέρισμα, τό γεμάτο από άναμνηστικά. Έπειτα, στής γιαγιάς, ποτέ δέ μου έρχόταν να

κακιώσω. Πως να κάνω άνοητες, όταν με κοιτάει κάτω από τα γυαλιά της, μ' ένα τόσο γλυκό και τρυφερό ύφος;

Μόλις έφτανα, άρχίζα τις προετοιμασίες τού δειλινο μου. Περνώντας στη μέση μία ποδιά, βοηθούσα την Ουρανία που έφτιανε τό γλυκό. Τι γλυκά να βουτάη κανείς τα δάχτυλά του μέσα στην κάτασπρη και μαλακιά ζύμη και να κάνει άσπρους τούς τεναζερέδες και τό μπρίκια της κουζίνας μ' αλεύρι, όπως τό χιόνι τις σκεπές των σπιτιών! Το τζάκι μ' έθελγε.

Πόσες φορές είχα κάθει τα χέρια μου, πότε για να βάλω κανένα ξυλαράκι και πότε για να παραμερίσω τη χόβολη!..

«Ο!» αυτά τα θυμάμαι σα να ήταν χτές.

Μου φαίνεται πως βλέπω την κρέμα νάρτζη μέσα στην πιατέλα κι' άκούω τις πατάτες, που ψηνόνταν, να τρίβουν.

Όταν όλα ήταν έτοιμα και τό σοφί σκόρπιζε τη λεπτή μουρούδια του, άράδιαζα προσεκτικά τα μικρά πετοστάκια με τους κόκκινους γύρους και τα φλυτζανάκια άπάνω σ' ένα σκαμνί, λίγο ψηλό, που τόκωνα τραπέζι, και πήγαινα νάναγγειλω στη γιαγιά πως τό δειλινο σερβιρίστηκε.

Έπρεπε να δθ κανείς με πόση σοβαρότητα έφριχνα τό σοφί και με πόση φροντίδα έκοβα τις πατάτες!

— Λίγο γλυκό, κυρία; ρωτούσα τη γιαγιά προσφέροντας της κρέμα.

— Έκείνη μου άποκρινόταν:

— Εύχαριστώ! τί έξοχη μαγειρίσα!

Κι' εγώ με μετροπροσούνη:

— Βρίσκετε;

— Κι' ό σύζυγός σας τί κάνει, με ρωτούσε ή γιαγιά.

— Ταξείδευει, κυρία. Στους άνδρες άρέσουν τόσο τα ταξείδια! Τώρα ίσως να βρίσκεται στη χώρα των άγγόρων! Την τελευταία φορά που τον είδα, μου χάρισε ένα καυτό άσπρα άρνάκι με σγουρό μαλλί! Μά δέ θα πάρεις ακόμα λίγο γλυκό, κυρία;

— Ά, όχι!

Κι' δσο διαρκούσε τό δειλινο, μιλούσαμε έτσι, χωρίς να σουφρώνη τα φρύδια της ή γιαγιά γι' αυτά που της έλεγε ή έγγονή της.

Έπειτα είχα μία καινούρια εύχαρίσσηση: Το πλύσιμο των φλυτζανίων και των πετοστών μέσα στο χλιαρό νερό τού μαστέλου.

Έτσι τό δειλινο ήταν πολύ διασκεδαστικό, και για κάτι άλλο ακόμα, που τό πρότιμούσα περισσότερο απ' όλα.

Αφού έμπαιναν όλα στη θέση τους, κι' έρχόταν ή νύχτα, που γέμιζε την κάμαρα με πολύ γλυκές σιές, μαζεμένους στα γόνατα της γιαγιάς, χωρίς να μιλώ, χωρίς να κουνέμαι, για να μην ταράξω τη γοητεία τού σούρουπου.

Κι' ήμουνα τόσο καλά στην άγκαλιά της γιαγιάς, σκεπασμένη με την τρυφερότητα της!..

(Μετάφραση)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Αγοσθητοί μου, ΠΟ τό σπίτι μου, για να πάω ίσια στη Βιβλιοθήκη της Βουλής, — δρόμος που τον κάνω καθημέρα, — πρέπει να περάσω από ένα Σχολείο. "Αν με ρωτήσετε τι Σχολείο είναι, δεν ξέρω καλά. Στο διάλειμμα, απέξω, βλέπω από τα μεγαλύτερα παιδιά ως τα μικρότερα βλέπω κάποτε και κορίτσια. Είναι Γυμνάσιο, Έλληνικό, Δημοτικό; Είναι πολλά Σχολεία μαζί στο ίδιο εκείνο μεγάλο κτίριο, που έχει μπροστά του το πλάτωμα μιάς ώμορρης έκκλησιάζ; Αυτό μου φαίνεται το πιθανότερο, γιατί στην Αθήνα, τώρα με την αύξηση του πληθυσμού, τα σπίτια δεν περισσεύουν... "Οπωσδήποτε, — κι' αυτό μ' ενδιαφέρει μόνο, — την ώρα που περνά συνήθως από κει, το πλάτωμα κι' οι γύρω δρόμοι, σε μία μεγάλη ακτίνα, άνηχούν, βουίζουν από ένα χαριτωμένο παιδολόι.

Μόνο το βαρύ χειμώνα, όταν έβρεχε άδιάκοπα ή φυσούσε ο τρολοβοριάς εκείνος ο παγερός, τα περίχωρα του Σχολείου έμεναν βουβά κι' έρημα την ώρα του διαλείμματος. Τα καίμενα τα παιδιά δεν τόλμούσαν να ξεμυτίσουν. Καθόνταν μέσα, στις τάξεις ή στους διαδρόμους. Ποιάς ξέρει μάλιστα πόσα δεν θά καθόνταν και... στο σπίτι τους, στο κρεβάτι τους, άρρωστα από γρίπη! Λιγστά μόνο έθγαιναν έξω και τουρτουρίζαν με γενναϊότητα. Τα έβλεπα και τα λυπούμουν. Φορούσαν το καπέλλο τους, είχαν σηκωμένο το γιακά τους, μερικά είχαν τυλιγμένο το λαιμό τους και με κασκόλ, περπατούσαν γρήγορα, χτυπούσαν τα πόδια τους στις πλάκες του πεζοδρομίου, χουχούλιζαν τις χιονιστρες των χειριών τους, έδειχναν κάτι μυστίσες κατακόκκινες και προσπαθούσαν να μιλούν και να γελούν δυνατά, για να φαίνοντ' ευχαριστημένα. Αλλά κακά τα φέμματα! Το κρύο εκείνο, που μ' έκανε μένα να τρέχω κουκουλωμένος και τσακισμένος στα δυό, δεν τό ύπόφεραν ούτε τα πιό γενναϊα παιδιά. Κι' αληθινή εύχαρίστηση φαινόταν στα πρόσωπά τους, μόνο τη στιγμή που γύριζαν με την τρεχάλα στην πόρτα του Σχολείου και τρύπωναν μέσα να σωθούν...

«Τα καίμενα τα παιδιά! συλλογίζομαι τότε θάρρη ή Ανοίξη, για να τα βλέπω και να χαλούν εδώ τον κόσμο, όπως τις γλυκές ημέρες του Φθινοπώρου!...» Αλλά τα φοβερά κρύα του χειμώνα, — και ποιός δεν τό ξέρει; — βάσταζαν φέτο πολύ. Ούτε οι γεροντότεροι δεν θυμούνται τέτοιον

Γενάρη και τέτοιο Φλεβάρη στην Αθήνα! Άλλες χρονές, οι χιονάδες έρχόνταν για λίγες ημέρες και φεύγαν και πάλι κατά διαλείμματα. Φέτο όμως είχαν χιονάδες που βαστούσαν έβδομάδες, μήνες. Και για πολύν καιρό τα περίχωρα του Σχολείου, ό,τι ώρα κι' αν περνούσα, τά ευρίσκα βουβα κι' έρημα...

Άξαφνα, μιά μέρα, ο άνεμος έπεσε ολωσδιόλου, τα σύννεφα έφυγαν κι' ελαμψε χρυσογάλανος ο ουρανός. Μου φαινόταν σαν φέμμα ύστερ' από την άδιάκοπη κοσμογαλασία, που με είχε απελπίσει. Και τό πρώι εκείνο, αφού είχα μείνει κάμποσες ημέρες στο σπίτι, βγήκα έξω για να πάω στη Βιβλιοθήκη. "Α, τί ώραϊα! Ούτε κρύο, ούτε ζέση και γαλήνη, ευωδιά άνοιξιάτικη... Πριν φτάσω ακόμα στο Σχολείο, άκουσ' από μακριά φωνές, θόρυθο, άλαλητό. Τί χαρά! Κι' όταν πλησίασα, είδα άνάστατη την περιοχή. "Ολα τα παιδιά, στο διάλειμμα, είχαν χυθή έξω, μικρά και μεγάλα. Άλλα σουλάτσοζαν στο ήλιοπλημμυρισμένο πλάτωμα, άλλα στεκόνταν για να λιάζονται καλύτερα, άλλα έτρεχαν, άλλα σιγοπερπατούσαν, με τό βίβλιο στα μάτια, μουρμουρίζοντας τό μάθημα, άλλα έπαίξαν πρόχειρο τένις ή άπλό κυνηγητό. Κι' όλα μιλούσαν, γελοούσαν, αλάλαζαν, ξεσκούφωτα, χαρούμενα, ευθυμώτατα, ευτυχισμένα. Τότε κατάλαβα, τότε πίστεψα πως γύρισε στήληθια ή Ανοίξη: την είδα, την είδα ολοζώντανη στο παιδολόι εκείνο, που έκανε πάλι τα περίχωρα του Σχολείου να βουίζουν, και τό πλάτωμα και τους γύρω δρόμους να μοιάζουν με λουλουδάκηπο, όπου είχε ξεχυθή ένα σμάρι από μέλισσες.

Στάθηκα λίγο σε μιά γωνία και κοίταξα τη θελκτική άνοιξιάτικη εικόνα. "Ω, τά προσωπάκια εκείνα που έλαμπαν στον ήλιο, άναφοκοκκινισμέν' από την κίνηση, τη ζωή και τη χαρά! Υπάρχουν πιό χαριτωμένα λουλούδια από τάνθρωπινα; ύπάρχουν πιό ώμορφοι λουλουδάκηποι απ' αυτούς που σχηματίζουν τα παιδιά; "Ολα είχαν τη χαρή τους, γιατί όλα είχαν την ίδια χαρά. Και τα πιό μεγάλα, με τό ιδρωμένο μoustακάκι, που έκοπίαζαν για να κρατούν κάποια σοβαρότητα και, χωρίς να τό κατορθόνουν, έφριγγαν κάθε τόσο μιά άναρθρη κραυγή σαν του μεθυσομένου και τα μικρά-μικρά, που ξεφώνιζαν μ' όλη την αφέλια, χωρίς να τα μέλη για όλο τον κόσμο. Και τα πλουσιόπαιδα με τα κομψά κοστούμια, με τις φανταχτερές στολές, με τα περιποιημένα μαλλιά και τα φτωγόπαιδα με τα τριμμένα παπούτσια, τις λεκιασμένες μπλοζες και τάχτενιστα κεφάλια. Και τάσχημ' ακόμα, φαινόταν ώμορφα στην άνοιξιάτικη χαρά τους!

Φεύγοντας πιά, είδα κι' ένα παιδάκι μ' επανωφόρι και με καπέλλο. Στεκόταν παράμερα, μονάχο, άκκουμπισμένο με τη ράχη 'ς ένα δέντρακι, που σχημάτιζε από

πάνω του μιά πράσινη όμπρελλάτσα, χωρίς να έμποδίξη όμως τις άκτίνες του ήλιου, που έπεφταν στο πρόσωπό του. Και τό πρόσωπο αυτό μου φάνηκε άδύνατο και χλωμό. Κι' ή γαρπίτος, μέσα στις μαύρες άψηλές κάλτσες, σαν καλάμια. Ήταν φανερό πως τό παιδάκι αυτό είχε σηκωθεί απ' άρρώστεια, Γι' αυτό δεν έβγαине ακόμα χωρίς επανωφόρι και χωρίς καπέλλο. Γι' αυτό δεν έτρεχε και δεν έπαίξε. Μα κι' αυτό ακόμα φαινόταν χαρούμενο. Η "Ανοίξη που γύριζε, του έδινε την έλπίδα πως γρήγορα θά δυνάμωνα πάλι, να τρέχη και να φωνάζη άκούραστο σαν όλα τάλλα παιδιά. Και τον ήλιο, που είχε σκορπίσει τά σύννεφα για να ξαγαφανή θερμός, φωτεινός, ζωογόνος, άνοιξιάτικος, μου φάνηκε μιά στιγμή πως τό παιδάκι τον κοίταζε μ' ευγνωμοσύνη...

Σε άσπεζόμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

Αυτά μόνο δε βρήκαν, ούτ' ένα. Τα είχαν παρασύρει τα κύματα. Ο ναύκληρος όμως εθεθεύαζε, πως οι καλές χελώνες γρήγορα θά τους γεννούσαν άλλα.

Ναί, τουλάχιστο θά ζούσαν.

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε που βγήκαν στο ξερωνήσι. Ήερασαν πολλές ακόμα έβδομάδες, χωρίς να τους παρουσιασθή τίποτα έκτακτο. "Όσο για τρώξή, ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του δεν έτρωγαν παρά χελώνες, χελινοναυγά και διάφορα θαλασσινά, — καραβίδες, άστακαούς, — που έπιανε ο Τζών Μπλόκ. Γιατί αυτός συνήθως κατακινόταν στο φάρμα, με τη βοήθεια κάποτε του Φραγκίσκου. Είχαν κάμει άγρίστρια από στραβωμένα καρριά, που είχαν βγάλει από τα ξύλα της βάρκας, κι' έπιαναν μ' αυτά λογής-λογής ψάρια, λιθρίνια, κισάλους κι' άλλα.

Κάτι σκυλόψαρχα, που άφθονούσαν 'ς εκείνες τις άκτές, δεν τρωγόνταν είχαν όμως ένα ζύγκι που τό χρησιμοποιούσαν οι ναυαγοί για να κατασκευάζουν πρόχειρα σπερματόστα. Μιά μέρα, έπεσε στα νερά τους κι' ένα μεγάλο κοπάδι ρέγνες. Μπόρεσαν να πιάσουν πολλές εκατοντάδες, που τις έναπνισαν και τις φύλαξαν για τό χειμώνα.

Στο διάστημα αυτό των έξι εβδομάδων, έκαμαν κι' άλλες άπόπειρες να σαρφαλώσουν ως την κορυφή της βραχοσειράς. Κι' επειδή δεν τό κατάφεραν, ο Φρίτς άποφάσισε να τριγυρίση κολυμπώντας τό άνατολικό βουναλάκι. Το σχέδιό του όμως δεν τό είπα σε κανένα, παρά μόνο στο Τζών Μπλόκ. "Έτσι, στις 7 του Δεκέμβρη, τό πρώι, έφυγαν οι δυό τους από τη σπηλιά, με την πρόφαση πως θά πάνε να πιάσουν χελώνες.

Εκεί στα πόδια του πελώριου βράχου, ή θάλασσα άφριζε με λίσσα, κι' αν ο Φρίτς ήθελε να τον τριγυρίση, θά ενιδύνηνε βέβαια τη ζωή του. Γι' αυτό ο ναύκληρος προσπάθησε να τον έμποδίξη. Δεν κατάφερε όμως τίποτα κι' είδε πως δεν είχε άλλο να κάμει παρά να του δώση βοήθεια.

Ο Φρίτς γδύθηκε, δέθηκε μ' ένα μακρύ σχοινί, που την άκρη του θά την κρατούσε ο Τζών Μπλόκ, κι' έπεσε στη θάλασσα.

Με πολύν κόπο, ο κολυμπιστής μπόρεσε λίγο να προχωρήση, ώστε να ρίξη μιά ματιά πίσω από τό βουναλάκι. Κάθε στιγμή κινδύνους να τον παρασύρη τό ρεύμα ή να τον πετάξη τό κύμα στο βράχο. Έτσι ο Τζών Μπλόκ άναγκάστηκε, όχι χωρίς κόπο κι' αυτός, να τον τραθήξη έξω.

— Λοιπόν, τον ρώτησε, τί είναι κει από πίσω;

— Βράχοι και μόνο βράχοι! άποκρίθηκε ο Φρίτς, μάλις μπόρεσε να πάρη την άναπνοή του. Δέν είδα παρά μιά συνέχεια από κολπίσκους κι' άκρωτήρια. Η βραχοσειρά — έξακολουθεί άδιάκοπη και προς τα βορεινά.

— Καλά τώλεγα εγώ! ψιθύρισε ο ναύκληρος.

Όταν έμαθαν τό αποτέλεσμα αυτής της άπόπειρας, — και με πόση συγκίνηση τήκουσε ή Τζένου! — οι ναυαγοί άπελπίσθηκαν. Το νησάκι τους δεν ήταν παρά ένας άκατόκητος σωρός από βράχους. Ποτέ δεν θά μπόρουν να βγούν από τέτοια φυλακή.

Πόσο περισσότερο θάνησχυόσαν για τό μέλλον, αν μάθαιναν κι' ένα μυστικό, που δεν τό ήξεραν παρά μόνο ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' ο ναύκληρος Μπλόκ: οι χελώνες λιγότευαν όλοένα από τό κυνήγι που τους έκαναν καθημέρα!

Μπορεί όμως, είπε ο Μπλόκ, να μη λιγοστεύουν πραγματικώς, αλλά να φεύγουν από κανένα ύπόγειο πέρασμα, που τό ξέρουν μόνο αυτές.

— Όπωσδήποτε, μην κάνης λόγο σε κανένα, του έσύστησε ο πλοίαρχος.

— Έγνοια σου, καπετάνιο μου! Κι' αν τό είπα σε σένα, είναι γιατί σε σένα όλα μπορεί κανείς να τά λέη.

— Και πρέπει!

Στο εξής λοιπόν ό,τι θόκανε τό ψάρεμα. Μπορούσαν όμως να τρέφονται άποκλειστικά με ψάρια και με θαλασσινά, χωρίς να βλαφθή στο τέλος ή υγεία τους; Κι' αν άρρώσταιν 'ς εκείνη την άγρια έρημιά;

Έφθασε κι' ή τελευταία έβδομάδα του Δεκέμβρη. Ο καιρός διατηρούταν καλός. Μερικές θούελλες που άκολούθησαν, δεν είχαν την ένταση της πρώτης. Η ζέση θάταν άνοπόφορη, αν ή βραχοσειρά δεν έφριγγε μιά μεγάλη σιαά σι' άκρωτήρι.

Την εποχή αυτή, σύχναζαν τό νησάκι διάφορα πουλιά, όχι μόνο γλάροι κι' άλλα θαλασσοπούλια, παρά και γερανοί κι' έρωδιοί, που θύμιζαν στον Φρίτς τα ώραϊα του κυνήγι στη λίμνη των Κύκνων και στα κτήματα της Γής της Έπαγγελίας. Στην κορυφή του βουνού έβλεπαν και κορμοράνους, όμοιους μ' εκείνον της Τζένου, που ζούσε ολαένα στην αυλή του Φελσενχάιμ, καθώς κι' άλμπατρούς, σαν εκείνον που της είχε κάμει τον ταχυδρόμο, τότε που ήταν στον Άναμμένο Βράχο...

Άλλά τα πουλιά αυτά ήταν άπληοιστα. Του κάκου προσπαθούσαν να τα ζυγώσουν, όταν κατέβαιναν σ' άκρωτήρι πετούσαν άμέσως και γινόταν άφαντα πίσω από τη βραχοσειρά.

Ο Φρίτς έπεσε στη θάλασσα... (Σελ. 125, τε. α')

Μιά μέρα, ο Τζών Μπλόκ τους μαζέψε όλους με φωνές:

— Έλάτε να ιδήτε!... έλάτε!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Φρίτς.

— Μά δεν βλέπετε κείνα κει τα μαύρα σημάδια στη γραμμή;

Τα είδαν, κι' ο Φραγκίσκος είπε:

— Μά είναι πιγκουίνοι, λιπαρόχηνες!

— Ναί, ναί, έπίκρυσε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

— Μας φαίνονται μικροί σαν κουρούνες, από τό ύψος που είναι σαρφαλωμένοι.

— Λοιπόν, συμπέρανε τότε ο Φρίτς, για να μπόρουν αυτά τα πουλιά να σαρφαλώσουν ως τόροπέδιο, θά πη πως οι πλαγιές είναι πιό εύκολες από τάλλο μέρος της βραχοσειράς.

Ήταν λογικό. Οι πιγκουίνοι, πουλιά άδέξια, πολύ βαρεία, με κάτι τόσα-δάρτε-ρουάνια, δεν θά μπόρουν ποτέ να πετάξουν ως εκείνη τη ράχη. Θάνεθνηκαν με τα πόδια, ώστε τό άνέδαμα θάταν πιό εύκολο από τα βορεινά. Τί κήμα να μην έχουν τη βάρκα, για να τριγυρίσουν τό νησί!

Μελαγχολικά, θλιβερά, γιόρτασαν στην έρημιά τα Χριστούγεννα. "Α, τί χαρούμενα, τί ευτυχισμένα που θάταν, αν τά γιόρταζαν στη μεγάλη σάλα του Φελσενχάιμ, ενωμένες οι δυό οικογένειες, μαζί με τον πλοίαρχο Γκούλδ και τον Τζών Μπλόκ! Η γιορτή μεγάλωσε τον πόνο τους κι' έκαμαν πολλές εύχές, μα χωρίς ν' έχουν πιό πολλές έλπίδες...

Από υγεία όμως, μ' όλες τις στερήσεις και τις συγκινήσεις, ήταν όλοι λαμπρά.

— Παχαίνω! έλεγε ο ναύκληρος, όλο και παχαίνω! Να, τί θά πη να ζή κανείς στον καθαρό άέρα, χωρίς να κάνη τίποτα!

Στις 29 του Δεκέμβρη, τάπόγεμα, συνέθηκε κάτι, που αν δεν άλλαξε την κατάσταση τους, τους θύμιζε όμως πολλά:

Ένα πουλι πήγε και στάθηκε κει 'ς ένα προστό μέρος του άκρωτηριού.

Ήταν άλμπατρος κι' έρχόταν βέβαια από πολύ μακριά. Γιατί φαινόταν πολύ κουρασμένος και ξεπλώθηκε 'ς ένα βράχο με τα πόδια τευτωμένα και με διπλωμένα τα φτερά.

Ο Φρίτς δακρύμασε με τον πιάση "Έκαμε ένα λάσσο, μιά θηλειά, με τό μακρό σχοινί της βάρκας, και σιγά-σιγά έπλησιασε τ' άκρωτήρι.

Όλοι τον παρακολούθουν με τό μάτια.

Τό πουλι άκίνητο. Ο Φρίτς τό πλησιάζει και, από δέκα βήματα, του ρίχνει τό λάσσο, που τυλίγεται στο σώμα του.

Ο άλμπατρος, μόλις προσπαθεί να παλλαχθή από τη θηλειά που τον σφίγγει. Ο Φρίτς τρέχει εύθύς, τον παίρνει στα χέρια και τον άφινει στην άμμουδιά.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ (Nicoche)

Ποντίκι, που περίπατο είχε πάει, στο δρόμο του χελώνα συναντάει. — Κερά, τής λέει, τό παλιόσπιτό σου, που μέσ' 'ς αυτό φυλακισμένη μοιάζει, συχνά ίσως θά σε κάνη να τά βάζης με τό σκληρό, τό μαυρό ριζικό σου που σιόβαλε στην πλατι.

Κοίταξε τό δικό μου τό παλάτι. Στον βασιλιά τό σπίτι, ξέρεις, μένω!

— Ποντίκι μου μικρό και φαντασμένο, μ' άρέσει μένα τό παλιόσπιτό μου γιατί, μικροί κι' αν είναι, είναι δικό μου!

MIX. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Όσο μακρύτερα μου τραβήσαι, Εύτυχία, τόσο η καρδιά μου με τό να αιδάναται την ελλειπή σου, θά κείνη εύκολώτερα τὸ δύσπιστο λογικὸ πὸς ὑπάρχεις!

Υπάρχεις, σερνή Θεά! Τόσο μακρὰ πὸς βροίσκεσαι ὅμως, τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια, σὲ διακρίνουν. Μ' ἀλλοίμονο! σὲ βλέπουν δακρυσμένη. Γιατί, Εύτυχία, καὶ σὲνα ἀκόμα μπορεῖ καὶ προσβάλλει ἡ θλίψη;... Τί λές... τί ἀκούω;... Ἡ θλίψη τῆς εὐτυχίας!... Ἄ, κατὰλαβα! Δυστυχισμένη Εὐτυχία, δίκαια θρηνεῖς. Στὴν εὐχρίση, καὶ θεοὶ καὶ ἀνθρώποι ὅμοια ποιοῦν. Κι' οἱ βασιλεῖς ὑπέφροναν, σὲν χάνον τὸ θρόνον τους. Καὶ σὺ, γλυκεῖα βασίλισσα, εἶδες πατέρα μιά φορά τῶν ἀνθρώπων τῆς ψυχῆς. Μ' ἀλλόγητα, μ' ἀλήθεια, μὲ καλοσύνη, μὲ χίλια πολύτιμα τίποτα, θαμνίσας θρόνον εἶδες ἰδρύσει 'ς αὐτὲς. Καὶ τότε βροίσκεσαι χωρὶς θρόνον, εὐχρίστη. Οἱ ἴδιοι ἀνθρώποι, πᾶν ψεύτικα λέβη πὸς σὲ ποδοῦν, αὐτοὶ σὲ κατάντησαν εἶσι. Μὲ τὸ ψέμμα, μὲ τὸ μῖσος, μὲ τὴν πολυπλοκὴ ζωὴ, ἀγωνίστηκαν καὶ πέτυχαν νὰ κερμίσουν ὁ καθένας τους τὸ θρόνον σου πού ὑπῆρχε 'ς τοῦ ἄλλου τὴν ψυχῆ;... πῶς πονεῖν δὲν ἔμεινε 'ς τὸ τέλος ὅσον γὰρ σὲνα κι' ἀφοῦ, οἱ ἀνόητοι, σ' ἔδωξαν εἶσι ἀπὸ κοντά τῆς, ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ φωνάζουν πὸς δὲν ὑπάρχεις... Μὰ πᾶσες νὰ κλαίει, εὐχρίστη Εὐτυχία!

Ἄφοῦ τόσο ἀγαπᾷς τοὺς ἀνθρώπους, εἶλα σὲ μένα. Ὅλη μου τὴν ψυχὴ Σοῦ χαρίζω γὰρ νὰ τὴν κερμίσω θρόνον Σοῦ! Κι' ἀν δὲν μπορῶ μὴ ψυχὴ νὰ Σοῦ φέρω, Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι, μὲ πᾶσας νὰ κερμίσω, γὰρ νὰ κατοικήσης καὶ 'ς ἄλλες ψυχῆς. Μόνο ἀκούσε με, Εὐτυχία, κι' εἶλα, εἶλα ὅσο μπορεῖς πῶς γρήγορα.

τί μικρὸς πὸς εἶναι ὁ κόσμος... ἀλλὰ καὶ τί φραγὸς! Καὶ γοργοπετοῦσε τρελλά.

Ξάφνου, τὸ ἀγεράκι ἔπαψε νὰ νασαίνει, καὶ τὸ πούπουλο σταμάτησε μὴ στυγμὴ ἀκίνητο στὸν ἄερα, καὶ ἔπειτα ἀρχισε νὰ πέφτει, στὴν ἀρχὴ στυγ, κυματιστά, ἔπειτα γρήγορα, γρήγορα, βαρῦ, βαρῦ, γιὰτί τάγεροι εἶχε πιά ξεψύχηται. Κι' εἶσι μὲ τὸ σβύσιμο τοῦ Ζέφυρου, ἔπειτα τὸ κατάνευο πούπουλο στὴ γῆ, καὶ ἄχαρα κόλλησε σὲ κάτι χαλίαινα.

Ἔτσι καὶ μερικοὶ, ἀπὸ ἓνα στυγματοῦ περιστατικὸ, ἢ ἀπὸ μὴ μικρὴ ψευτοτῆτα, ἀνεβαίνουν, δείχνονται λίγο, γὰρ μὴ στυγμὴ... ἀλλὰ ἔπειτα, σὲν εὐχρὴ ἢ στυγμὴ τῆ; δοκιμασίας τους, γκορμίζονται μονομιάς σὲν χάρινα παλάτια.

Νύσσης Ἄσος
ΤΟ ΠΛΗΘΗ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΥ

Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, εἶχεν ἔλθει κάποιος ταχυδακτυλογράφος—σώστος τσαρλατάνος,—ὁ ὁποῖος ἔδινε παραστάσεις καθε ἀπόγευμα. Οἱ ἀμαθῆς χωρικοὶ ἐθυσμαζον τὴν τέχνη του καὶ τὸν ἔλεγαν μάγο. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἓνα παιδὶ στεκόταν μὲ ὕψος περίλυπο ἔξω ἀπὸ τὸ πρόχειρο θέατρο, σὲν τὸ πλησιάζει ὁ ταχυδακτυλογράφος καὶ τοῦ λέγει:

— Γιατί δὲν πηγαίνεις μέσα, μικρὲ;
— Δὲν ἔχω νὰ πληρώσω, κύριε.
— Δὲν πειράζει, πῆρασε μέσα, θά ἔχῃς μὴ θέση χωρὶς νὰ πληρώσης, καὶ ἐπιπλέον μὴ δεκάρα ὅταν θά βγῆς. Ἀλλὰ μὲ μὴ συμφωνίς: βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀσημένιο φράγγο; θά στὸ ἐμπιστευθῶ, γιὰτί φαίνεται τίμιος.
— Μάλιστα, κύριε.
— Πολὺ καλά! βάλ' τὸ στὴν τσέπη σου καί, τὴν ὥρα πὸς θά σὲ φωνάξω, θά τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὴν τσέπη σου καὶ θά μοῦ τὸ δώσεις. Κατάλαβες;
— Σὺμφωνοῦ.

Ἡ παράσταση ἔχει ἀρχίσει καὶ ὁ ταχυδακτυλογράφος μεταχειρίζεται ὅλη τὴν εὐλαγία του. «Κόριοι καὶ κυρίες! μὲ τὴν δύναμη τῆς μαγικῆς μου ράβδου, θά κάμω ἓνα πράγμα καὶ ἐξαφανισθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, καὶ νὰ εὐρεθῇ ἐντὸς τῆς τσέπης ὁποιοῦδήποτε θεατοῦ. Βλέπετε αὐτὸ τὸ φράγγο; τὸ κτυπὸ μὲ τὴν μαγικὴν μου ράβδον... ὄριστε! ἐξαφανισθῆ. Τώρα θά τὸ βροῦμε στὴν τσέπη ἑνὸς ἀπὸ σᾶς. Σταθίτε, αὐτὸ τὸ παιδὶ θά τὸ ἔχῃ στὴν τσέπη του... Ἔλα ἔδω, μικρὲ, φάξε τίς τσέπες σου, εἶσι τὸ εἶσαι!»

Τὸ παιδὶ πλησιάζει καὶ μὲ ἀθωότητα βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μὴ χούφτα δεκάρες.

— Ὅριστε κύριε, εἶπε, ἔχεται τὸ φράγγο σας γὰρ νὰ πάρω τὴ δεκάρα μου, καὶ σᾶς ἐπιστρέψω τὰ ὀσση.

Φαντασθῆτε τί εἶπενε μετὰ...

Περίγρηψ Δανάη
ΝΑ ΥΑΓΙΟ

Ὁ οὐρανὸς μουγγρίζοντας βουίζει, τὰ σύννεφο ξεσκίζει ἢ ἀστραπή, ἢ θάλασσα λυσσομαναίει, ἀφρίζει, καὶ καραβιοῦ δὲ φαίνεται πανί...

Μὰ καὶ σιάπλορημα τὸ βράχι, δπου τὸ κῆμα σπάζει μὲ ὀρη, μὴς βάρκας πλέουν συντριμμὰ καὶ ματωμένο κορασιὰς κορμί!

Τεύθρας

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
Νὰ εἶσαι ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἄλλους, σὲν ἑαυτοῦ σου ποτέ.

Ἐάντῃ εὐτυχία σου δίνει, αἰσιοδοξία, ἢ ἀποτυχία ἄς σου ἐμπνεῖ δύναμη γὰρ καινούργια πάλιν.

Δώσε στὴ ζωὴ σου μὴ κατεύθυνση, ἓνα σκοπὸ εὐγενικό. Κι' ἐργάσου γι' αὐτόν μ' ὅλη σου τὴ δύναμη. Μόνο εἶσι ὁ ἀκόσμητος τῆ πλῆξη, πὸς θά σου ἐπέπνευ ἢ ζωὴ.

Μὴν ἀφήσης ποτέ νὰ σχηματισθῇ κενὸ μέσ' στὴν ψυχὴ σου. Ἡ φύση φοβᾷται πάντα τὸ κενὸ, γὰρ τὴν ἀνθρώπινη ψυχῆ.

Χρυσὴ Ἄκτις

Η ΠΛΑΤΡΑ
Μὲ τὸ μυρμιμένο ἀεράκι τῆς, κάμερητὰ τῆς πεύκα καὶ τὰ κρουστάλληνα νερά τῆς τὰ ὄμορφα τῆς σπῖτια καὶ τὰ καλὰ ξενοδοχεῖα τῆς τὸν τόσο κόσμο πὸς συναζεται δὴ πάνω, εἶν' ἢ Πλάτρα μας μὴ ἐξοχὴ σιδήθηγὰ μαγευτικῆ.

Κτυομένη στὰ πόδια τοῦ γέρου κυριώτη Ὀλύμπου, σὲ ὕψος κι' ἐγὼ δὲν ἔξω πόσο, εἶναι μὴ τῆς Κύπρου μας μικρούτσικη γωνιά μὲ τόσα κάλλη, μάγια καὶ ὄμορφιές, πὸς λίγες μποροῦν στὸν κόσμο νὰ βροῦθον.

Ἐδῶ οἱ καρδιὰς περήφανα στὰ νεφρὺ ὑψώνουν τίς κορφές τους, τὰ περικα ἀδιόκοπα τὴν φουσκοθαλασσιὰ τους ψάλλουν τὴ γλυκεῖα, καὶ τὰ πλατάνια τὰ θεόρατα λὲς καὶ φοβερίζουν τὰ οὐράνια.

Τοῦ τρεχάμενου νεροῦ τὸ μαγικὸ μουρμουρίσμα σὲ ναγουρίζει, τοῦ παρέχει μικρὸ καταραχίζητὸ τὸ ἀτέλειωτο βογγητὸ σὲ ξερελάτνει, ἀπὸ οἱ γῆρα τὸσες μυρωδιὰς καὶ τὸσες νεκροὺς ἀκόμα ἀνασταίνον.

Ἡ μουσικὴ, τὸ τραγοῦδι κι' ὁ χορὸς, τὸ κονέριον κι' ὁ κινήματοῦ ἀκόμα εἶναι κι' ἐδῶ στὴν καθημερινὴ διατάξη. Ἀπὸ ἐκδρομῆς καὶ γαϊδοροκαβάλλοιες, ὄσες ὀλεως καθέμερα. Καὶ τὸ παιδὶ σ' ἀλλάζει δάλλα, τὸ δὲ κἀνον καὶ σοφίζονται κατὰ ἀπὸ τὸν μεγάλου πύκου τῆς πλατείας.

Εἶναι μὴ χαρὰ, μὴ τρελλά ὄμορφη μας Πλάτρα. Καὶ ὅμως πόσο χάνουν ὅλες αὐτὲς οἱ ὄμορφιές, πόσο λίγο τίς αἰσθάνονται, (σὲν ἔμενα φέτος) καὶ τὴν γλυκεῖα μαντοῖλα σου δὲ νοιώθεις στὸ πλευρὸ σου...

Μεταπὸ Σναλιωτάκη
ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ
Ὁ περίφημος Ἑλληνοστῆς τοῦ 16ου αἰῶνος, Γουλιέλμος Β. οὐν ἦταν πολὺ ἀφηρημένος.

Μὴ μέρα, εἶν' καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε, ἐρχεται ἓνας ὑπὸχρῆτος του καὶ τοῦ λέει: — Κύριε, τὸ σπῖτι σας καίεται! Κι' ἔκλεινος, ἀφηρημένος κατὰ τὴ συνήθειαν, τοῦ ἀπαντᾷ: — Καλὰ, πῆγαινε καὶ πᾶστο στὴ γυναῖκα μου, γιὰτί ἔξω πὸς ἐγὼ δὲν ἀνακατεῖμαι στίς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

Μιγρὸς Τζόκω

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ
Κάποιος φιλόσοφος, ἐπειδὴ εἶχε προσβάλλει τὸν βασιλεῖα του, καταδικάσθηκε εἰς θάνατο.

Ἦλθε ὅμως καὶ θερμοπαράκαλεσε, γονατισμένος σὲ πόδια τοῦ βασιλέα, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ.

Τὸ μόνο πὸς μπόρῃ νὰ σοῦ κάνο, τοῦ λέει ὁ βασιλεῖας, εἶναι νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐκλέξῃς τὸ εἶδος τοῦ θανάτου σου.

Μάλιστα, ἀπαντῆ εὐθὺς ὁ φιλόσοφος: «Ἐκλέγω τὸν διὰ τοῦ γήρατος θάνατον.

Καὶ μὲ τὴν εὐτυχη αὐτὴ ἀπάντηση, γλύτωσε τὴ ζωὴ του.

Πίστις-Πατίς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ
Ὁ μικρὸς Μπέμπης πλησιάζει τὴ γὰτα πὸς κοιμάται καὶ τὴν ἀκούει νὰ κἀνη ρόν-ρόν

— Μαιμὴ! φωνάζει ἢ γὰτα ἄρχισαν νὰ βράζει!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου φανταῖρου

— Γιατί, Κορυμβοκεφαλῆκη, διαβάξεις τίς ἀγγελίες τῶν γάμων μὲ τὴσὴ προσοχὴ;
— Κάνω στατιστικὴ.

Δηλαδή;

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν κιντρεῖονται περισσότερο ἄντρες ἢ γυναῖκες.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σαλβατοῦ

Ἡ μ α μ α. — Πάλιν γλυκὸ θάφμας ἀπὸ τὸ ντουλάκι!

Τ ο π ὄ σ. — Ὅχι, μαμμὰ, ὄχι!

Ἡ μ α μ α. — Μὰ τὸ βλέπω γραμμένο σὲ μωτοῦ σου.

Τ ο τ ὄ σ. — Θά εἶναι ἀπὸ χθὲς καὶ δὲν εἶσθε ἀκόμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόκω

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡδὴ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνατελοῦν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται. διότι διαχειρίζεται τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Κρήνῃ Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίστοιχον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ», Ἀθήνα, 16 Μαρτίου 1921

ΕΙΜΑΙ παιδί, πάρα πολὺ εὐχαριστημένη, παιδί μου, ἀπὸ τὸ Ἐσπάρθωμα. Ἄν ἐξακολούθησεν ἔτσι ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὸ ἐργόμενο ἀπορῶσα νὰ ἐκασκίζω τὰ δωδεκακόλιθα φυλλάδια πὸς ἐγγεγραμμένους μὴ μὴν, γὰρ νὰ νανταμείδω τὸν ἄνθρωπον καλῶν μου παιδιῶν. Ἐπιπλέον καὶ ὅτι ἐξ ἐμοῦ χρόνου, θά στυγνῆται καὶ τὸ χαρτί, καὶ τότε θά γίνον πολλὰ, πολλὰ...

Πολὺ φραγὴ ἢ ἐναρξίς τῶν διαλέξεων τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν». Δακτυλῆτες διαλέξεις ἔχει κάμει ὡς τώρα ὁ κ. Ξενόπουλος, ἀλλὰ πᾶσ δὲν μιλᾷς ὄριστερα ἀπὸ τὴν π. Πέμπτη. Τὸν ἀπέπνευ, βλέπετε, τὸ ἀκαταρτίον του, ἀπὸ τὴν πῶς ἐκλεκτὴ φοιτητικὴ νεολαία, ἀπὸ χροσινὰ δηλαδὴ καὶ σημεριναῖα ἀκαταστάσιμα. Γιὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ συνεργάτου μου κ. Πέτρου Χάρη, πὸς θά γίνῃ μετὰ, — σᾶς γράφω Πρίτη, — θά τὰ πᾶσο μετὰ προσεγγέ.

Ἡ Ροδοδάκτυλὴ Ἀδελφὸν μου ἀναγγέλλει τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μας Σ. Λαζουπούλου, πρῆν Μαροῦτῆς, μετὰ τοῦ ὀδοντοιατροῦ κ. Μαρῆ. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια. Καὶ σὲ δικὰ σου.

Νὰ κι' ἡ καλιὰ μου φίλη Χαρομένη Καροῦλα, πὸς ἂν καὶ μεγάλωσε, καὶ τώρα ἐργάζεται σὲ γραφεῖο τοῦ κοινοῦ τοῦ ἐκασκίζου ὅμως νὰ μάγαξαι καὶ νὰ διαβάζῃ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ φύλλο πὸς λαβαίνει γὰρ τὴν φιλίαν τῆς. Πολὺ-πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα τῆς.

Ἡ «Ἐλπίς» ἓνα ὄνειρον γὰρ μέγα καὶ ἔλαϊ. νὰ τῆς τὸ ἐξηγήσω. Ἐνὰ φυλλάδιόν μου, λέει, πὸς τῆς τὸ πῆγῶ ταχυδρομῶς ἦταν σὲ μικρότερο σχῆμα, εἶχε περισσότερες σελίδες κι' ἐγράφε αὐτὴ τὴν εἰδοποίησιν: «Ἐνεκα ἐλλείψεως ἐργατοῦν, ἡ διαπλάσις θά ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ ἔξῃ μίαν φορὰν τὸ μῆνα!» Καλὴ, πολὺ καλὸ ὄνειρον. Σημαίνει πὸς τὸ Ἐσπάρθωμά σας θά πᾶρ τόσο καλά, ὅσπερ θά μπόρῃσιν νὰ κάμω μεγάλες καινοτομίες. Γιατί λένε πὸς σὲν ἔπνο τοῦ βλέπει κανεὶς πάντοτε. Κι' εἶσι τὸ γλυκὸ σημάειν λίκρα, ὁ θεοὶ ζωὴ ἢ ἑλπίσιν τῆς διαπλάσεως αὐτῆς καὶ πρόδο.

Μαὶ κι' ἄλλα ὄνειρα; Μὰ ὄνειρον κρεῖττον θά μὲ κάμει, παιδί μου; Αὐτὸ τὸ εἶδε ὁ Ἄγαθ' Ἀδελφὸς καὶ μοῦ τὸ ἔγραψε... συστημένο, γὰρ νὰ μὴ χάθῃ; «Ἦμουν, λέει, καθυστερημένος στὴν πολυθρόνα, δὲν ἀνέβη ἢ πᾶρα καὶ μπαῖνον στὴν κἀμαρὰ μου ἓνα σωρὸ παραθέσει θηρία. Ἀλλὰ μὲ τρία κερ-

ρα, ἀλλὰ μὲ ἔξη πόδια, ἀλλὰ μὲ τέσσαρα ἀ' αἶα, Ἦθελαν νὰ μὲ φανεργαί, καθὼς ἔλεγον, δὲν ἔφερα... νὰ τὰ κάμω. Ἐγὼ ἐγὼ δὲν τὰ ἔλεπα δὲ μὴ ἀλλὰ λυτὰ. Ἀλλὰ καὶ πὸς φωνάζει τρομαγμένος, μπῆκε σὺ ἀγαπητὴ μου διαπλάσις καὶ τὰ ἡσυχάσες... Μὰ βέβαια, τὸ βρήκα! Τὰ θηρία αὐτὰ εἶναι οἱ Γέροι, οἱ Ἀστειροῖι κι' οἱ Δοῖπες Ἀσκήσεις. πὸς σὲ βασανίζουν γὰρ νὰ τίς λύσης. Κι' ἐγὼ πὸς μὴ μυσταίσις τῶν Ἀσέων, πὸς τίς βλέπετε καὶ ἡσυχάζετε.

Τρινηταφυλλάδιον, εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν ἀδελφὸ σου γὰρ τὸ ἔσπάρθωμα. Λυποῦμαι ὅμως πὸς φέτος δὲν θά λαβαίνης μέρος σὲν κίνηση, γιὰτί... δὲν ἔξωρε καὶ σὺ εἶ χεῖς. Ἄν ἔξωρε, δὲν θά μ' ἔμελε καθέλου. Θά ἦταν μαθηματικά, ἀσκήσεις, διασκευασεῖς, τεμπάλας κλπ. Ἀλλὰ ὅταν σ' ἐμποδίζῃ μὴ κακὴ διάθεσις, μὴ ψυχικὴ ταραχὴ, καὶ χωρὶς κανένα λόγο, ἀσχησῶ. Ἄ, ὄχι προσπαθῆσαι νὰ διώξῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου τίς καύρες ἰδέες καὶ νικητῆρας πάλιν τὴν ὄρεθ καὶ τὴν εὐθυμία. Στὴν ἡλικία σου;... Ἀίγλη θλίψη μόνον χρεῖζεται.

Χαίρω πολὺ Ἄντις, πὸς ἔκαμα τὴν ἀδελφὴ σου ὡς ἀγαπήσῃ τὸ διδάσκει. Ὅσο γὰρ τὸ ζήτημα πὸς ἀνακίνησις ὁ Καπρῶς, ἐπιμένω πὸς ἢ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ ἔργον του. Ἐἶας ἀνθρώπος ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ εἶναι ἓνας καλὸς ἡθικολόγος, ὅσπερ καλὸς ποιητῆς ἓνας μὲ κακὰ ταπεινὰ αισθητήματα. Παραδείγματα ἀνθρώπων πὸς ἔζησαν ἄσχημα κι' ἐργάσαν φραγὴς, εἶναι λιγοστὰ, ἔξαιρετικὰ καὶ δὲν ἀλλάζουν τὸν κανῶνα.

Ἀνυστῶν, Μικροῦλα Τραλαλά, εἰ καὶ φέλλο δὲν ὑπάρχει τόπος γὰρ ἱστορία τοῦ κ. Ἀρκαίου Χαρμοσίου, πὸς πάντα συνοδεύεται μὲ εἰκόνες. Πρασπαθῶ ὅμως νὰ βράξω ὅσο μπορῶ συγγέγραφο. — Ὅχι δὰ τὸ Σαλόνι μας δὲν εἶναι προνομίον τῆς Ἐσοσσοῦ ἀλλὰς. Κι' ἔνεκα μπορεῖ νὰ γράφῃ τέτοια, νὶ ὅταν εἶναι ὄμορφα καὶ ἔξωρα, τὰ ἐγγραφο.

Τὸ γράμμα σου, Γιάννη Ἀνδρῆ, τὸ εἶλα ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα πὸς μοῦ ἔφρασαν ἀπὸ τὴ τυπογραφεῖο διόρθωσις τοῦ σπῖτιου σου. Θά τὸ εἶσαι 'ς αὐτὸ τὸ φύλλο κι' ἀπὸ τρία θά τὴν κάθαινα. Ἄ, ὄχι, ὅταν στέλνεις καί τι γὰρ τὴ Σελίδα, δὲν πρέπει νὰ τὸ στέλνεις 'ς ἄλλο περιοδικὸν, ἂν δὲν πρᾶσῃ πᾶσι μὴ μὴ χρόνος. Γιατί πάντα ἢ ἔγω ὡς ὅλες μου, μπορεῖ νὰ κληρωθῇ, καὶ δὲν κάνει βέβαια, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, νὰ εἶναι δημοσιευμένο ἄλλου. Μὰ τόσο πᾶς βιάζεσθε σέ; Ὁ Ἀουκὴ Ἀράς, τὸ ἀθάνατο διήγημα τοῦ Δημητρίου Βικέλα, ἔμεινε τρία ὄλοκληρὰ χρόνια ἀδημοσίευτο, σὲν στυγρὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐστία», περιμένοντας τὴν ἑσπᾶ τὸν νὰ δημοσιευθῇ. Πᾶς;

Τὰ γράμματά σου, Κωνσταντῆ Ἀπᾶνα, μπορεῖ νὰ μοῦ τὰ στέλνεις καὶ μὲ καλύτερὴν ἡμερομηνία. Προτιμότερο ὅμως βέβαια θά ἦταν, ἂν ἔκανες τρόπο νὰ τὰ πῆγῃς σὲ ταχυδρομῶν ἐγκαίρως. Ἀλήθεια, εἶσαι σπᾶταλος; καὶ τὸ ἀναγνωρίζεις, καὶ τὸ δημολογεῖς; Ἐ τότε θά διορθώθῃς γρήγορα. Πότε γαπρεῖται κανεὶς; ὅταν ἀταλαβᾷναι πὸς εἶναι ἀρρώστος καὶ γνοσκει γιατρὸν...

Ὁ Διονύσιος Τροβᾶς μοῦ γράφει, ὅτι ἀπότου ἄρχισε νὰ μὲ διαβάζῃ, ὡ-

φελήθηκε σημαντικὰ καὶ ἀφελεῖται καθημέρα: τόσο πὸς θέλησε νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ὀφθαλμὸν καὶ ἄλλα Ἑλληνιστοῖα, καὶ γὰρ αὐτὸ μοῦ κάμει σήμερον σὺν ὀμῆτι ἓνα φίλο του. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὸ ἔσπάρθωμα καὶ γὰρ τὰ καλά λόγια. Ἐπίσης κι' ὁ κ. Φαίδων.

Πρῶτος ὁ Ἀσπυρὸς Στρατῶν, διαφύειν ἐδῶ τὸ ψευδώνυμό του, μοῦ ἔγραφε πᾶσ μὲ μεγάλην τοῦ χαρὰ ἔμεινε γὰρ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τέλλου Ἄγρα καὶ πὸς ἀνεπαρόμως περιμένει τὴν συλλογὴ αὐτῆ τῶν «Στροφῶν». Καὶ πόσο ἄλλο ἀκρίβη! Κανένα μεγάλο δὲν θά μείνῃ πὸς νὰ μὴν κἀρῃ τὸ βιβλίον τοῦ ἀγαπητοῦ μας Τέλλου Ἄγρα κι' ἂν ἦταν καὶ γὰρ μικροῦ, θά τὸ ἐκπαιρῶν ὅσο!

Ματῆν Δωμένικε, μοῦ ἄρεσε τὸ ἔμμετρο αὐτὸ ἐγκώμιον τοῦ φυλλάδιου καὶ χαίρω πὸς τὰ βρισκεις ὅλα ἔτσι ὡραία. Ὅσο γὰρ τὰ κομμάτια σου, δὲν ἔξωρε πὸς δὲν ἀπαντᾷ ποτὴ γὰρ τὴν ἐγγραφο κομμάτιον καὶ πὸς ἂν ἔκονα μὲ ἐκατόσσι, οἱ ἄλλοι δὲ σημάειναν ἐπαναστάσῃ; Ἡ 'ς ἔλας, βλέπεις, ἔπρεπε νὰ παντῆ ἢ σὲ κανένα Κι' ἐπειδὴ θάταν ἄπολυτο; ἀδύνη τὸ νὰπαντῆσῃ ὄλεως, γιὰτί λαβαίνω χιλιάδες κομμάτια. ἰὲν ἀπαντᾷ σὲ κανένα ἀνεπαρτίως!

Τιμημένο Τυφέκι, σ' εὐχαριστῶ γὰρ ὅλες αὐτὲς τίς ἐνεργείας, πὸς μαρτυροῦν τὴσὴ ἀγάπῃ. Περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τὸν δὲν ἐστρατῶν τῆς Ζῆς Μαρτίου σὲ Σχολεῖο σας Ὁκτωβρὶ γέλης κι' εἶσι κανένα ποίημα;

Χάρηκα πάρα πολὺ, Ἀρκαίου, πὸς ἄρχισες πάλιν νὰ μοῦ γράφῃς κι' ἐλπίζω πὸς θά τὸ κάνης τακτικὰ σὲν πέρσω. Σ' ἐνεργεῖς γὰρ τὴν Κανεσοῦντα, πὸς σὲ λίγο θά εἶναι ἔτοιμη. Ἀργεῖς νὰ βγῆ, γιὰτί σὲ γαλλικὸ βιβλίον ἦταν μόνον γὰρ τραγοῦδι (ἢ βιολὶ) μὲ κομμικαίμενο πιάνου. Κι' ἐγὼ ἔθελον νὰ γίνω καὶ γὰρ πιάνο μόνον, ὅσπερ νὰ τὴν πᾶζον κι' ὅσοι δὲν ἔξωρον βιολὴ ἢ τραγοῦδι. Ἔτσι τὴν ἔβασα σὲν κ. Καλομοίρη καὶ τὴν ἔγραφε ὀριστεῖα.

Ὅταν ψευδώνυμον ἐγγράφεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίου ὀνόματος, ἔδ. 2. Τὰ ἐγγράμματα ἢ ἀνανοῦσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀνήκων εἰς ἀόριστον, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσιαι.

ἘΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ὅταν ψευδώνυμον ἐγγράφεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίου ὀνόματος, ἔδ. 2. Τὰ ἐγγράμματα ἢ ἀνανοῦσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀνήκων εἰς ἀόριστον, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσιαι.]

Νέα ψευδώνυμα: Φαρέτρα, κ. Δοξασημὸς Τουλῆς, κ. (ΚΡ). Βιδυτὸ Γεράκι, κ. (ΓΓ). Τιμημένο Φιδιμποῦρο, κ. (ΣΜ). Παυλόβια, κ. (ΠΚ). Ἀνεὸς Κᾶνος, κ. (ΟΖ). Γοργόφωρος Ἐλευθεροῦτης, κ. (ΚΔ). Ἐξείκονος Πόντος, κ. (ΒΠ). Ἀγκυλὶ, κ. Γλάρος, κ. (ΤΜ). Μίλτος Βελαδράκος, κ. (ΗΜ). Χωλὸς Ἀδελφός, κ. (ΕΒ). Πελαγηθιακὴ Ἀστὴ, κ. (ΜΧ). Ἀναγενεῖς Ψευδώνυμον: Νέ

Η Διδασκαλία αποτάσσεται τους φίλους της: *Νύμφη του Κιθάρου* (ναί, αν έγκριση, θα μπαίνει στην κληρονομία για πέντε-έξη μήνες) ώστε μην απελπισθείς αν δεν το ιδής άμεσα; ένωσται ότι δεν έμποδίζεσαι να μου στείλεις εντωμεταξύ κι' άλλα, κι' άλλα) Δεκά *Αραπάκι* (γράφει μου τώρα που τελείωσαν οι Διαγωνισμοί μη μου στείλεις όμως Επιγραφή και Ασκήσεις εν γένει, γιατί δεν αξιολογούνται: ιδεί λοιπόν και τον 'Οδηγό') *Πίστις-Πατρίς* (χάρη πολύ για τη νίκη για το άλλο, δεν μπορεί να σου πω: όσο είναι έλευθερο, μπορεί να το ανανεώση) *Σαντοκλαίρ* (πως μπορεί να μη σου άπληθησα; αυτός αν δεν έλαβα κανένα γράμμα για τα πομπήματα σου, τι να σου πω; αν έστειλες πολλά και δεν είδες κανένα, το πιθανότερο είναι πως δεν έγκριθησαν: αλλά ξέρω κι' εγώ; μπορεί να θυμώμαι με τόσες χιλιάδες κομμάτια που λαβαίνω; το μόνον που ξέρει να κρίνει, είναι να εξακολουθήσης να μου στέλνεις) *Βιβλίο Γεράκι* (αυτο σου έστειλα και χάρη πολύ για τη γνωριμία γράφει μου) *Φουμιάν* (επίπαι σ' ευχαριστώ πολύ για τα κολα λόγια: έτσι λοιπόν, σου φαίνεται απίως κομμάσιον και έννησες; όταν έγραψες συνδρομητήριά μου!) *Πρόμη-πα Λακάρ* (δεν το λέγει ο 'Οδηγός, γιατί αυτές οι λεπτομέρειες μπαίνουν στη σχετική Προκήρυξη 12-15 'Ασκήσεις πρέπει να έχη κάθε Συλλογή) *Χινοσόν Αίωνα* (έλαμες πολύ καλά νήρησες τη ντροπή κατά μέρος; γράφει μου τώρα: χαρή των λύσεων έστειλα) *Φώτον Ασκήσι* (καλώς να έλθεις, σε περιμένω) *Τρελλήν Χαρισματοποιόλαν* (έχει καλώς διεξιβάθησαν) *Μήμον Πόννη* (να μην υποθέτεις τίποτ' απολύτως μόνο έπομένει) *Γλάρον* (έλαθα, ευχαριστώ: αυτό σου έδιόλεξα και τώρα έμαστε εν τάξει έμπρός!) *Σβέν-τσην* (έχ, αυτός ή κλήρος!) *Ναυπιλιανόν Αστέρα, Φιλόσημον, Σπασομίμον Λόδοθον, Νύσην Άρον* κτλ. κτλ.

Ραούλ, Σαρ Ραβεγγάρ, Τρελόν Σολρολάτην (έλαθα, ευχαριστώ). *Νικ. Μπουλογγ. Πρόσηβον, Βλάσ. Α Πολυ.* *Αλερουάσαν, Φιλελεύθερον Έλληνα, Ρόδοθ της Χίου, Αθηνάων Ιπποτήν* (έσταλα). *Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 17. Μαρτίου, βάπληθησι εις το προσεχές:*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΔΑΣΚΕΙΑΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΑ

Ο Άγγελος τής Αγίας (με 60 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομ. δρ. 9.

Τό Θύμα του Φθόνου (με 20 εικόνες) δρ. 6 και ταχυδρ. 6,50.

Η Μούσα των Παιδών (ποίηματα) δροχ. 3 και ταχυδρ. 3,30.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομείδια) έκαστον δρ. 0,50 και ταχυδρ. 0,56

Παράς δ Μυθών (με 24 εικόνες) δρ. 6 και ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ο Ποσειδάων (με 24 εικόνες) δρ. 6 και ταχυδρ. δρ. 6,50.

Υπέρ Πατρίδος (με 24 εικόνες) δρ. 6 και ταχυδρ. δρ. 6,50.

Τό πρώτο τον κριθνον του καλού συνδρομητου είναι η εγκαιρος ανανέωσις τής συνδρομής του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 [ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 1940 Διαγωνισμού λύσεων Μαρτίου - Μαΐου. Αι λύσεις δεσφαι μέχρι τής 20ής Μαΐου, αλλά και πέραν τής προθεσμίας τούτης, έφ' όσον δεν εδ έχουν άκομη δημοσιεύθη ότως και των προηγουμένων φύλλων.]

240. Α-ξ γριφος
 Το πρώτο μου κανείς σας Ποτέ να μη γευθώ
 'Απ' τις ανωνυμίες
 Το άλλο μου ως ληρθη.
 Κι' αυτό τα δυό ο λυτς
 Μογάζ' ή συνενώση, -
 Θεσσαλικό ποτάμι.
 Είδος θά φανερώση.

241. Συλλαβό γριφος
 'Αν το πρώτο μου ρωτήσης.
 Γρύ δεν ξέρει να σου πη.
 Τέλλο μου μη το ζήτησης
 'Όπου σπότος κταίκει.
 Και το σύνολο να λύσης.
 Όπως άλλως, θα πασιγίσης.
 'Εστάλη υπό Γεωργίου Πατοούση

242. Τριπλόυς Μεταγραμματισμοίς
 'Ασχημό έμμα, φοβρό·
 Μ' αν μάλαξής το κεράλι,
 'Ένα πράγμα μαλλιαρό,
 Χρήσιμο πολύ, προβάλλει·
 Μα και τούτου αν άλλαχθί
 Το κεφάλι μόνο πέτι,
 'Όμορφα θα στολισθί
 Καποτων ζώων το κεράλι,
 Τέλος, άλλη μιέ φορά
 'Αν το ίδιο ξανακάνης,
 Με μεγάλη σου χαρά
 Είς το τέλος πλέον φθάνεις,
 'Εστάλη υπό τής Νικηφόλς

243. Διγίμμα
 Άνθος ταπεινό
 Διπλασιάζεις.
 Πέλαγος γνωστό
 Παρουσιάζεις.
 'Εστάλη υπό Γρηγορίου Ε'.
244. Γωνία
 + * * * * * = Δριθυμίδου
 * + * * * * = Κάτοικ. Κήπου
 * * + * * * = Πόλις Κήρου
 * * * + * * * = Εύγχε. βασιλ.
 * * + * * * = Άρχ. βασιλευς
 * + * * * * = Θ δ.
 + * * * * * = Θεός.
 Οι σταυροί καθέως θεά.

245. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Θηρίον.
 2 9 7 6 5 9 = Προφήτης.
 3 4 3 3 9 = Άνωσυμία.
 4 5 6 3 9 = Νήσος.
 5 6 4 5 = 'Όργανον.
 6 2 5 = Θεά.
 7 5 6 2 8 3 9 = Άρχ. βασιλευς.
 8 4 4 3 9 = Ζών.
 9 2 6 6 5 8 = Πόλις.

246. 60. Μαρικόν Γράμμα
 Τη ανταλλαγή ενός γράμματος έκαστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαί τόσαι λέξεις.
 δρομος, άγρός, σωρός, άλιή, τίσιον
 'Εστάλη υπό τ. Σικουνας Αφρως

251. Αντιστοιχίς έξ Άντιθέων
 Διά των αρχικών των αντίθετων των κάτωθι λέξεων σχηματίζονται αρχαίον γνωμονών εκ δυό λέξεων:
 'Εδώ, κορυφή, λαμβάνω, ώραιος, νέος, τέλλος, ζαή, κανόν, παρδία.
 'Εστάλη υπό του Πάντα 'Ιβου
252. Φωνηέντ λιπον
 αν - θν - κ - χρ - κν
 'Εστάλη υπό του Άκελ. Μικρασίτου

253. Γρίφος

Μέντα	Σκάρ
Σγώ	ός

 'Εστάλη υπό του Σαρδινιόπουλου

Διά τους Γαλλομαδίς
254. Énigme
 Je blanchis
 Je noircis ;
 J' embellis ;
 J' enlaidis ;
 J' obscurcis ;
 J' eclaireis ;
 Je detruis ;
 Je guéris.
 'Εστάλη υπό τ. Σανθής 'Ελληνοκαλόος
255. Sans voyelles
 Rfchszz - vnt - d - prf
 'Εστάλη από τ. Δοξασμ. Κρητικόπουλου

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευμ. Ασκήσ. του φύλλου 2.
 18. Κενίη (κωνή, νε) - 19. Σιγώ (σι, να) - 20. Ακέφαλος-Κεφαλος, - 21. Η Μάγνησία, το μαγνήσιον.
 22. ΑΝΝΑ 23-24. α') Καλαμπά-ΝΑΟΣ κα. β') Κερθισσαός. ΝΟΜΗ - 25-26. α') Η Πύ-ΑΣΗΡ λος είναι πόλις β.)
 'Εκ των μικρών τα μεγάλα. - 27. ΑΓΑ-ΜΕΜΝΩΝ ('Ανήρ, Γή, Ασθενής, Μείων, Έκλω, Μέρος, Νύξ, 'Ορατός, Νόσος) - 28-30. α') Άέγς ειδώς. β.) Σερφίς κρω. γ) Μελέτη το πών. - 31. Μέτρον ρωθ. (με τροχρο). - 32. La lettre R.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δρ. 2 (δ έλαχίστος όρος.) Πέραν των 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξεις, με παχέα δα στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40
 'Ο χωριστός στίχος δρ. 1.
 [ΚΑ' - 105]
ΙΩΝΙΑ
 'Ιδούθη εν Σμύρνη κραταιότατος σύλλογος υπό την άνω έπωνυμίαν. Γενομένων αρχαιρέσιων έξελέγησαν.
 Πρόεδρος: ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕ Υ'
 Αντεπρόεδρος: ΨΥΧΗ
 Γεν Γραμμ.: ΠΡΕΣΒΥ ΤΗΣ ΘΥΛΑΙΑΣ
 Ταμίας: Γ. ΖΑΚΑΣ
 Σύμβουλος: ΝΙΑΓΑΡΑΣ
 Ζητούνται μέλη και αντιπρόσωποι, Διεθνήσιον: Αλέξανδρον Συμαωνίδην. Poste-Restante, Σμύρνην.
 [ΚΑ' - 106]

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 Αργυμεία Μικρά Μυστικά. Καλύτερα Δ. βραβειθήσονται. Δίμηνος προθεσμία. Διεύθυνσις: Ιωάννην Καραμανάκην, Καλάμας.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΔΙΠΑΛΩΝ
 [ΚΑ' - 17]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΗΜΗ»

Σ' αν κύριος ιδρυτής του συλλόγου, Σ παύο το παιδί 'Αριελ, επειδή 3-μαδα τώρα ότι θεωρεί το σύλλογό μου παρ'ότιο, προτού αναλάβει τα καθήκοντά του, καθώς και τον Κωνέο... τον παιδαγωγικό του φίλο!
 Κ. Κολοκωρώνης
 [ΚΑ' - 108]

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΝΙΑΓΑΡΑ ΚΑΙ ΛΙΣΙΠΟΥ
 Προκηρύσσεται διαγων. καλλιτεχνικών κάρτ-ποστάλ. Διτις: Κωνστ. Σκαβέρων, Μαιτέζικα 2, Σμύρνην. Βραβευθήσονται δύο. Προθεσμία μέχρι τέλους 'Απριλίου.
ΝΙΑΓΑΡΑΣ και ΔΙΣΩΠΟΣ

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 [Μοθισορήματα, Διηγήματα, Δράματα, Κωμωδία]

'Από τα έκδοθέντα Έργα του κ. Ξενοπούλου ύπάρχονν μόνον τάνόλουθα, παλούμενα και εις το Γεργφείον μας. Αι έντός παρενθέςως τιμαί είναι με τα ταχυδρομικά. Τα ση- μειούμενα δι' αστερίσκων πληρωσιών να εξαντιληθούσι.

- * ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σειρά Γ' ('Αναθραστή κτλ.) Δρ. 4.50 (5.-)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Α' (Φωτεινή Σάντση, Στέλλα Βιολάντη Ραχή, Πειρασμού.) » 6.- (6.50)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Β' (Ψυχοσάββατο, Χερουβείμ, Πολυγαμία, Μογικισμός) » 6.- (6.50)
- * Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κί' άλλα διηγήματα. » 4.50 (5.-)
- * ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ (ή 'Ερωσ 'Εσκατωρωμένος) κί' άλλα διηγήματα » 4.50 (5.-)
- Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ ('Εκδ. Δευτέρα) » 6.- (6.50)
- ΜΗΤΡΥΙΑ ('Εκδοσις Δευτέρα) » 3.- (3.50)
- ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ κί' άλλα διηγήματα » 3.- (3.50)
- ΠΕΤΡΙΑΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ κί' άλλα διηγήμ. » 5.- (5.50)
- * ΦΟΙΤΗΤΑΙ, δράμα. » 5.- (5.50)
- Ο ΠΟΛΕΜΟΣ (1912) 'Αθην. Μοθισορήμια » 7.- (7.50)
- Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ, Τόμος Α' » 7.- (7.60)
- » » Τόμος Β' » 7.- (7.60)
- ΤΟ ΖΑΚΥΦΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ κί' άλλα διαλε- » 5.- (5.50)
χτά Διηγήματα
- Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ » 2.- (2.25)